

Antonia Salzano Acutis
Paolo Rodari

Mijn zoon Carlo

Carlo Acutis
door de ogen van zijn moeder

uitgeverij
Betsaida **DE BOOG**
Katholiek Alpha Centrum

Dit boek draag ik op aan mijn zoon Carlo. Moge zijn droom werkelijkheid worden dat de gehele universele Kerk, onder leiding van de allerheiligste maagd Maria, de volgende woorden beleeft met steeds meer vuur en overtuiging: 'De Eucharistie toont dat de Kerk en de toekomst van het menselijk geslacht in Christus verankerd zijn en in geen enkele andere werkelijkheid. Hij is de enige ware en blijvende rots. Daarom komt de overwinning van Christus hierin tot uiting dat het gelovige christenvolk het mysterie van de Eucharistie blijft vieren en beleven.' (*Lineamenta* van de 11de gewone algemene vergadering van de bisschoppensynode, werkdocument, 2005).

Inhoud

<i>Voorwoord bij de nieuwe editie</i>	9
1 'Hier kom ik niet levend uit, bereid je voor'	11
2 'Ik heb dorst'	65
3 Kleine tekenen	103
4 De bittere kelk	113
5 Niets zal ons van elkaar scheiden	127
6 'De ogen zijn de lampen van de ziel'	147
7 De armen, de zwaksten, mijn hartsvrienden	173
8 Mijn zoon heilig?	209
9 Leermeester in nederigheid	217
10 Onze zuster Aarde	257
11 Een engel zal voor u uitgaan	275
12 'Aan het einde zal mijn onbevleete hart triumferen'	283
13 De Eucharistie is mijn snelweg naar de hemel	329

1

‘Hier kom ik niet levend uit, bereid je voor’

September 2006. Het einde van onze vakantie was aan-gebroken. Zoals andere jaren hadden we enkele weken in Santa Margherita Ligure en daarna in Assisi door-gebracht. Dit jaar verbleven we zelfs twee maanden in Assisi. Voordat we daar vertrokken ging mijn zoon Carlo, naar jaarlijkse gewoonte, nog even naar het graf van Sint-Franciscus, om zijn nieuwe schooljaar aan te bieden en er bescherming over af te smeken. Hij was echter zeer teleurgesteld dat hij niet de basiliek in kon omdat men de deuren vroeger dan gewoonlijk had ge-sloten. Toch deed hij evengoed aan de buitenkant van de kerk zijn jaarlijkse gebeden.

Toen we terug in Milaan aankwamen, verwelkomde deze stad ons met zijn gebruikelijke drukte. De straten waren vol mensen die heen en weer liepen en duizend verschillende dingen deden. Het leven van alledag had geen tijd verloren laten gaan om weer voluit van start te gaan na de zomervakantie.

Carlo hield ervan opnieuw te beginnen. Hij was vijftien. En zoals altijd gingen de eerste dagen van de maand voor hem voorbij zonder echt terug te verlangen naar de zomer, die stilaan op zijn einde liep. Carlo keek juist nu enthousiast vooruit. Hij wilde zijn vrienden terugzien, zijn klasgenoten, zijn leraren. Hij wilde weer aan de slag

gaan. Vooruitzien: dat is een van de woorden die zijn houding het beste omschrijft, de houding van iemand die weet dat elk moment iets nieuws kan brengen en dat er ieder moment iets bijzonders kan gebeuren.

Toen we thuishkwamen vonden we een boek bij de post. Het was ons toegestuurd door een bevriende uitgever en was gewijd aan jonge heiligen. Carlo wilde het meteen lezen. Hij hield het in zijn handen en zei tegen me: 'Over deze mensen zou ik graag een website maken'.

Websites maken was zijn passie. Hij had er al verschillende gemaakt. Een heel bijzondere, over Eucharistische wonderen, had in de hele wereld bijval gekregen. Hij maakte de websites op zijn computer en liet ze op het internet verder hun gang gaan. Daarop kwamen reacties van ver en van dichtbij, uit Milaan en van over de hele wereld. Het maken van websites was zijn manier om te voldoen aan zijn grote verlangen het Goede Nieuws aan iedereen te verkondigen. Hij werd bezielde door een onweerstaanbare drang om voortdurend de schoonheid van de inhoud van het christelijke geloof aan het licht te brengen. Hij wilde bij voorbaat actief zoeken naar het goede in alle omstandigheden van het leven. In alles wilde hij ook onderscheiden wat in overeenstemming is met het unieke en onherhaalbare plan dat God voor ieder van ons in alle eeuwigheid heeft bestemd. 'Iedereen wordt uniek geboren, maar velen sterven als fotokopieën'; het is geen toeval dat dit een van zijn bekende uitspraken was.

Het boek dat hij ontvangen had maakte een bijzondere indruk op hem. Het bevatte heldhaftige levensverhalen over jongens en meisjes die op jonge leeftijd waren gestorven en hun leven als een offerande hadden opgedragen. Het belangrijkste wat uit deze verhalen naar voren kwam was het geloof van kinderen in een God die ons oneindig bemint en die ons nooit in de steek laat.

Zelfs als God lijdten en tegenstrijdigheden in hun leven toeliet, bleven zij in moeilijke tijden een manier vinden om in Gods fundamentele goedheid te blijven geloven. Het leven had hun vaak strijd en pijn gebracht, maar ze waren in staat geweest om in hun hart opgewekt te blijven en naar licht te zoeken.

De boodschap van hun leven hield Carlo bezig. Ze paste ook echt bij hem. Ik herinner me concreet dat hij in die tijd graag heel dicht bij een klasgenootje wilde zijn dat ziek was. Haar ouders waren erg ongerust omdat men aanvankelijk niet de oorzaak had kunnen vinden van de ziekte. Ze dachten aan leukemie. Carlo belde haar tijdens de zomer verschillende keren op. Hij zei haar dat ze op God moest vertrouwen. Gelukkig bleek uiteindelijk dat zij enkel de ziekte van Pfeiffer had. 'God wil je nog wat langer hier houden', grapte hij tegen haar aan de telefoon. Mijn zoon voelde zich in die weken ook niet zo goed. Hij had lichte pijn in zijn botten en kleine blauwe plekjes op zijn benen. Er was echter niets dat ons iets ernstigs deed vermoeden. Hij deed veel aan sport en we dachten dat dat die pijnen veroorzaakte. Hij had ook de neiging om zijn pijnklachten te minimaliseren. We maakten ons dus niet al te veel zorgen. Half september begon de school weer. Ik herinner mij dat het weer in die dagen helder en licht was. Milaan bevond zich nog midden in de zomer. Het leek of de herfst nog niet wilde komen. De avonden waren zonnig en we maakten graag lange wandelingen door het Parco Sempione. Zo begonnen we het schooljaar met een soort 'lichtheid' van hart. Ik voelde in het bijzonder vreugde en sereniteit. Ik had me toen veel dingen, ja werkelijk alles kunnen indenken wat mij of ons zou kunnen overkomen, behalve de storm die zich onverwacht in alle hevigheid aandiende. Het was een storm die ons leven helemaal in de war zou brengen en die ons trof

als een flitsend zomers onweer. Een ware donderslag bij heldere hemel!

De laatste dag dat Carlo naar school ging, viel op 30 september, een zaterdag. Hij ging naar de klassieke middelbare school aan het Leo XIII Instituut, gerund door de paters jezuiteten. Hij kwam heel erg moe thuis. Hij had een uur gymnastiekles gehad en de leraar had hen rondjes rond het grote voetbalveld laten rennen. Wij dachten dat het die rondjes waren die hem uitgeput hadden. Die middag vond hij in ieder geval nog de energie om met mij naar buiten te gaan en met onze vier geliefde honden Briciola, Stellina, Chiara en Poldo te gaan wandelen in het park.

De volgende ochtend besloten mijn man, mijn moeder en ikzelf met Carlo uit eten te gaan. Men had ons een *trattoria* aanbevolen in de buurt van Venegono, de stad waar het aartsbisdom Milaan zijn toekomstige priesters laat studeren. Toen Carlo voor het ontbijt beneden in de keuken kwam, merkte ik dat hij een klein rood plekje in het wit van zijn rechter oog had. Het zag eruit alsof hij misschien kou had gevat en ik maakte me er niet te veel zorgen over.

Voordat we naar Venegono gingen, volgden we eerst nog een heilige Mis. Aan het eind van de plechtigheid wilde Carlo het gebed tot Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans van Pompeï bidden, een gebed waaraan hij bijzonder gehecht was. Wij kenden toen onze zoon heel goed. Hij had van kleins af aan een nauwe band met de heilige maagd Maria. Hij sprak vaak over haar. Hij bad altijd tot haar en nodigde ons uit met hem mee te doen. Wij waren hem ter wille. Mijn man en ik waren enkele jaren tevoren teruggekeerd tot het geloof. Dankzij Carlo hadden we het leren kennen. Hij was het die ons dicht bij God had gebracht. Voordien was ik in mijn leven slechts drie keer naar de kerk geweest: de dag van mijn doopsel,